

vausselig Spørgsmaal, eller i alt Fald et Spørgsmaal, der har voldet adskillige Folk Banskelligheder, om Island henhørte under Rigsraadet eller Rigsdagen, om det var en selvstændig Deel af det hele Monarchi, men dette Spørgsmaal er jo nu bortfaldet, nu er Rigsdagen ikke blot en særlig danff Repræsentation, men en Rigsrepræsentation, der altsaa har den lovgivende og skattebevilgende Myndighed i de fælles Anliggender ogsaa med Hensyn til Island. Dette anseer jeg for hævet over enhver Tvivl, og deraf vil ganske vist følge, at Island ogsaa maae have Lov til at deeltage i denne Repræsentation. Jeg troer, at Udvalget har kunnet tale paa hele det danff Folks Vegne, naar det siger, at Islænderne skulde være os velkomne, naturligvis paa lovlige Betingelser og paa lovlig Maade; maaffee vilde en Grundlovsforandring, især da Grundloven fiden det ældre Forbehold er undergaaet en Revision, dertil være nødvendig, men at det principielt ikke fra danff Side vil møde nogen Modstand, at en passende Andeel i Repræsentationen for hele Riget tilstaaes Islænderne, derom holder jeg mig overbevist. Jeg er ogsaa overbevist om, at dette ikke engang vil blive knyttet til den Betingelse, som Folkethinget havde opstillet, nemlig, at der ydedes et Bidrag fra Island til de fælles Anliggender — jeg beder om Forladelse, for at dette gamle uslykkelige Ord endnu ligger mig paa Tungen, jeg mener hele Rigets Anliggender. Jeg troer, at selv om man ikke besfatter Islænderne til disse Anliggender, maa der ligesuldt principielt tilkomme dem en saadan Ret med Hensyn til Deeltagelse i den lovgivende Myndighed. Men paa den anden Side har det viist sig, at en Fordring herpaa ikke er fremkommen fra Islænderne, og den Forudsætning, hvorfra man i 1849 gif ud, at de ikke ønskede det, har allsaa stadfæstet sig; Alt, hvad der herefter i saa Henseende kan gøres til Islændernes Betyggelse, er at sige, at man ikke vil kalde dem til en saadan Deeltagelse i Rigsdagen uden deres eget Samtykke. Her er deres Samtykke berettiget, og det er jo ogsaa paa

Grund af en Formodning om, at de ikke ønskede det, at man ikke hidtil har indrømmet dem en saadan Deeltagelse. Det maa derhos ogsaa erkjendes, at, naar Island faaer fuld- stændig Selvstyrelse med Hensyn til dets særlige Anliggender, og naar Omfanget af disse faae en saadan Bylde, som det har faaet ved Regjeringens Udlast, der i saa Henseende ikke er undergaaet nogen Indffrænkning ved, hvad her er bragt i Forslag, kan Islændernes Interesse i at deeltage i Rigsdagens Beslutninger om Rigets almindelige Anliggender ikke være saa stor, at det jo maaffee vil være meget længe, inden Islænderne reclamere en saadan Uvret. — Dermed mener jeg altsaa, at de statsretlige Punkter, paa hvis fastfættelse Rigsdagen ikke kunde give Afkald, ville være indbragte i Loven, nemlig en fælles Høstetret og en for Rigsdagen ansvarlig Minister for de Gjenstande, som henhøre til Islands særlige Anliggender, men forøvrigt en stor Autonomi med stor udstrakt Myndighed for dets særlige Anliggender og en overordnet Bestyrelse, som har Sæde paa Island, hvorum tvørigt Udvalget slet ikke har udtalt sig i sin Indstilling, fordi det vilde være at gaae ind paa Islands særlige Anliggender, hvori vi ikke vilde blande os. Paa den anden Side fastholde vi, at Island henhører under den danff Grundlov og den danff Statsmyndighed med Hensyn til alle Sager, der ikke ere erklærede for særlig islandske, og jeg troer, at det vil billiges, i alt Fald burde det paa Island finde Paaffjonnelse, at man i saa Henseende har indffrænket sig til det absolut Nødvendige.

Den anden Deel af Sagen er en reen finantsfel; thi uagtet det ganske vist i Almindelighed er Selvstændighedens Betingelse, at man ogsaa kan sørge for sig selv og leve af sig selv, og en egentlig Berettigelse til at kræve en saadan Selvstændighed kun kan kjøbes for denne Pris, saa er hele det historiske Forhold saaledes, og det gode Hjertelag, som jeg tør forudsætte hos alle Danffe for dem, som saae vore Fædre nærmest, saa stort, at det under alle Forhandlinger om Sagen er blevet